1 Νοεμβρίου 2013

Ήμουν αρχηγός στην καταστροφική λατρεία του Μουν Τεχνικές προσηλυτισμού…

/ Γενικά Θέματα

Για δυόμισυ χρόνια, ο Steven Hassan υποβαλλόταν σε πλύση εγκεφάλου από τη σέκτα Ενωτική «Εκκλησία» του Μουν. Αυτή είναι η εμπειρία του όπως την περιγράφει ο ίδιος. Συνέντευξη από Emine Saner – The Guardian

Μετάφραση-Επιμέλεια: Ελένη Ζήνωνος

Θεωρώ ότι είμαι ένας ανεξάρτητος στοχαστής. Ήμουν άριστος φοιτητής. Μπήκα στο Λύκειο υπερπηδώντας την τελευταία τάξη του Γυμνασίου. Πήγα με το ποδήλατο από τη μία μέχρι την άλλη άκρη της Αμερικής όταν ήμουν 16 χρόνων. Ποτέ δεν πίστευα ότι θα ήμουν ευάλωτος σε πλύση εγκεφάλου από μια καταστροφική λατρεία (σέκτα – cult).

Ήμουν 19 χρόνων και ήταν η αρχή του εαρινού εξαμήνου στο κολλέγιο, όταν τρείς γυναίκες οι οποίες από το ντύσιμο έμοιαζαν σαν φοιτήτριες, ρώτησαν αν μπορούσαν να καθήσουν στο τραπεζάκι μου στην καφετέρια. Κατά κάποιο τρόπο, σαν να με φλέρταραν.

Κουβεντιάζοντας, μου είπαν ότι ήσαν μέλη ενός φοιτητικού κινήματος που προσπαθούσαν να κάνουν τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος για τον άνθρωπο. Τις ρώτησα, «μήπως είστε μέλη κάποιας θρησκευτικής ομάδας;» και αυτές μου απάντησαν, όχι. Αλλά, ούτε μου είπαν ότι ήσαν άγαμες και ότι ο αρχηγός Μουν επρόκειτο να ταιριάζει ζευγάρια και να τους υπαγορεύει με ποιόν θα έκαναν σεξ.

Αν το ανέφεραν, θα τους έλεγα: «Είστε τρελλές, αφήστε με ήσυχο». Το λέω αυτό για να τονίσω το σημείο σχετικά με την εξαπάτηση: Οι άνθρωποι δε πάνε, εν γνώσει τους, να ενταχθούν σε μια καταστροφική λατρεία. Πού να ήξερα ότι μέσα σε λίγες εβδομάδες θα εγκατέλειπα το σχολείο, θα δώριζα τις αποταμιεύσεις μου, θα θεωρούσα τον Μουν σαν τον πραγματικό μου πατέρα και τους γονείς μου σαν τον διάβολο. Ούτε καν πίστευα στο διάβολο, μέχρι που μπήκα στην οργάνωση.

Δεν είχα ξανακούσει για την οργάνωση του Μουν, ούτε γνώρισα τον ίδιο προσωπικά, παρά ύστερα από μερικών εβδομάδων «κατήχηση». Αυτοί οι άνθρωποι με πήραν μια Παρασκευή βράδυ και με οδήγησαν σε ένα πολύ ακριβό αρχοντικό σπίτι, το οποίο όπως αποδείχθηκε ήταν ένα από τα κεντρικά τους γραφεία. Καθώς περνούσε το αυτοκίνητο την πύλη, μου είπαν: «Παρεπιπτόντως, θα έχουμε ένα κοινό «εργαστήριο» / σεμινάριο με την «Ενωτική Εκκλησία». Αντέδρασα λέγοντας ότι κανένας δεν μου ανέφερε τίποτε για «εργαστήριο» ή σεμινάριο ή εκκλησία. Τότε εφάρμοσαν την κλασσική τεχνική ελέγχου του νου: αντέστρεψαν τους όρους και στράφησαν εναντίον μου. «Πού είναι το πρόβλημα»; μου είπαν. «Είσαι στενοκέφαλος; Δεν έχεις ανοικτό μυαλό»;

Με έβαλαν σε ένα κοιτώνα, αλλά δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Λογάριαζα να φύγω από εκεί την επόμενη κιόλας μέρα, αλλά το πρωί μου είπαν ότι το βαν είχε ήδη φύγει. Είπαν ότι αν δεν έμενα θα το μετάνοιωνα για όλη μου τη ζωή και στη συνέχεια μου μιλούσαν ιδιαιτέρως για 40 μέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων δεν επιτρεπόταν οποιαδήποτε επικοινωνία με τους φίλους ή την οικογένεια μου.

Κάθε βράδυ έπρεπε να γράφουμε τις εντυπώσεις μας. Στο τέλος της τελευταίας μέρας έγραψα: «Είμαι τόσο συνεπαρμένος που δεν μπορώ να γράψω τίποτε αυτή τη στιγμή». Ένοιωθα ότι το πνεύμα μου είχε διευρυνθεί τόσο πολύ που κόντευε να εκραγεί. Στις διαλέξεις τους μου μετέδωσαν την πεποίθηση ότι η ανθρωπότητα έφτανε στο τέλος της, ότι ο Θεός θα έστελλε το Μεσσία και ότι ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος θα γινόταν σε τρία χρόνια. Εγώ, τι ήθελα να κάνω; Ήθελα να είμαι μέρος αυτού του μεγάλου και δοξασμένου πράγματος ή ήθελα να είμαι τόσο εγωιστής και να επιστρέψω στη ζωούλα μου;

Μέσα σε τρεις μήνες είχα γίνει αρχηγός μιας καταστροφικής λατρείας (cult). Είχα μπλέξει τόσο βαθειά που έφτασα στο σημείο να με ρωτούν ποιά χώρα ήθελα να κυβερνώ όταν θα κυριεύαμε όλο τον κόσμο...

Έμεινα μέσα στην οργάνωση για δύομισι χρόνια. Εργαζόμουν 21 ώρες την ημέρα, επτά μέρες την εβδομάδα, ενώ για προσευχή 2-3 ώρες. Περνούσα τη μέρα κάνοντας δημόσιες σχέσεις ή διαλέξεις σε ομάδες, στρατολόγηση νέων μελών και συγκέντρωση χρημάτων. Είχαν πει στο κάθε μέλος της ομάδας μου ότι έπρεπε να

βγάζουν τουλάχιστον εκατό δολλάρια την ημέρα, διαφορετικά δεν επιτρεπόταν να κοιμηθούν. Σαν καλός αρχηγός, αφού εκείνοι δεν κοιμούνταν, δεν μπορούσα ούτε εγώ να κοιμηθώ. Όταν σφήνωσα το βαν που οδηγούσα, στο πίσω μέρος ενός φορτηγού, διαπίστωσα ότι ήμουν άυπνος για τρία συνεχόμενα εικοσιτετράωρα.

Μου έδωσαν μαγνητοφωνημένες ομιλίες του Μουν να ακούω ενώ ανάρρωνα στο νοσοκομείο μετά το δυστύχημα, αλλά τι άλλο μπορείς να κάνεις τόσες ώρες. Έξω και μακρυά από το ελεγχόμενο περιβάλλον πεθύμησα πολύ τη μικρή μου αδελφή. Της τηλεφώνησα και της είπα ότι είχα ένα ατύχημα. Το είπε στην υπόλοιπη οικογένειά μου.

Κάλεσαν πρώην μέλη της οργάνωσης για να μου μιλήσουν. Ήταν μια πολύ δύσκολη εμπειρία επειδή είχα «προγραμματιστεί» να φοβάμαι το διάβολο και όποιον κατέκρινε τον Μουν. Νόμιζα ότι ήταν μια δοκιμασία της αφωσίωσης μου στην οργάνωση και δεν παραδεχόμουν ότι είχα υποστεί πλύση εγκεφάλου.

Κάποια στιγμή ο πατέρας μου δάκρυσε και μου είπε: «Τι θα έκανες αν ο γιος σου εγκατέλειπε τις σπουδές του και διέκοπτε κάθε επαφή;». Αισθανόμουν ότι ειλικρινά νοιαζόταν για μένα αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι ήθελα να φύγω από την οργάνωση ή ότι έπαψα να θεωρώ τον Μουν ως το Μεσσία. Με παρακάλεσε να τους ακούσω για τις επόμενες πέντε μέρες και αν τελικά επέμενα να πάω πίσω, τότε θα με έπαιρνε ο ίδιος. Ήθελα να τους αποδείξω ότι δεν είχα υποστεί πλύση εγκεφάλου, αλλά την πέμπτη μέρα, μόλις συνειδητοποίησα ότι ο αρχηγός Μουν ήταν ένας ψεύτης, λες και ένας χάρτινος πύργος κατέρρευσε μέσα μου. Τρομοκρατήθηκα.

...Για τρεις μήνες μετά τον απο-προγραμματισμό μου (deprogramming) δεν έκανα τίποτε. Απλά προσπαθούσα να ξεκαθαρίσω ποιός ήμουν και τι πίστευα. Στη συνέχεια συνειδητοποίησα ότι ήθελα να μιλήσω δημόσια για την εμπειρία μου, για το πως δουλεύουν αυτές οι οργανώσεις ώστε να βοηθήσω και να προστατεύσω άλλους ανθρώπους.

Πηγή:ppu.org-guardian.co.uk –impantokratoros.gr